

עפ"ג 16856/06/15 - פבל וולקוב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 16856-06-15 וולקוב(אסיר) נ' מדינת ישראל

בפני כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד
כב' השופט ג'ורג' קרא, ס"נ
כב' השופטת אסתר נחליאלי-חיאט
המערער: פבל וולקוב (אסיר)
נגד מדינת ישראל
המשיבה:

פסק דין

1. לאחר שמיעת ראיות הורשע המערער בשלושה מתוך ארבעת האישומים המנויים בכתב האישום. מהאישום השני חזרה בה המדינה והמערער זוכה ממנו. עוד זוכה המערער מהעבירה השניה שיוחסו לו באישום הרביעי, באישום זה הורשע בעבירה של החזקת כלי פריצה.

2. זאת תמצית האישומים:

באישום הראשון הואשם המערער בהתפרצות לדירתה של דנה חרות ברח' פיארברג 5 בת"א בתאריך 26.4.14. המערער עיקם את סורג החלון הימני של סלון הדירה, פתח את החלון ונכנס לדירה בכוונה לבצע גניבה. בהמשך גנב המערער רכוש רב. פירוט הרכוש משתרע על פני סעיף ארון בכתב האישום. איננו רואים לחזור על כל הפירוט, די לנו אם נאמר כי נגנבו פרטי רכוש יקר ערך, כרטיסי אשראי, מכשירי פלאפון ניידים, לרבות מכשיר פלאפון נייד השייך לבנה של המתלוננת בתיק זה, שהוא ילד בעל צרכים מיוחדים והטלפון עבורו הוא בעל משמעות מיוחדת.

בעת שהמערער התפרץ ישנו בדירה בעלת הדירה ובנותיה.

המערער גם עשה שימוש בחלק מהרכוש שגנב בכך שהעביר פריטים מסוימים למי שהיה נאשם מס' 2 בתיק זה. באישום מס' 3, מדובר בכך שהמערער גנב ציוד מתוך אתר בניה. הציוד שמדובר בו הוא צבת טפסנים לקשירת ברזל השייך לבעלים.

באישום מס' 4, מדובר בכך שהמערער החזיק מכשירי פריצה וזאת בתאריך 10.3.14. חיפוש שנעשה בתוך תיק שנשא חשף את העובדה שהמערער מחזיק במגזרי ברזל בצבע כחול המשמשים לפתיחה אלימה של דלתות

מבנים וכלי רכב ואף לצרכים נוספים שעניינם פריצה וכן בשבר מצת שאף הוא יכול לשמש ככלי פריצה לרכב.

3. בית משפט קמא (כב' השופט ש' אבינור) הרשיע את המערער, כפי שצוין לעיל, לאחר שמיעת ראיות.

נקדים אמירה מסכמת להתייחסות מפורטת, ונאמר, כי אילו יכולנו, היינו עושים בתיק זה שימוש בתקנה 460ב' לתקנות סדר הדין האזרחי ואומרים, כי כל ממצאיו של בית משפט קמא מקובלים עלינו ואנו מאמצים אותם במלואם מבלי לחזור ולפרט אותם.

משאינו משוכנעים כי דרך זו פתוחה בפנינו, נאמר כאמירה מקדימה, כי הכרעת הדין מפורטת, עניינית, בהירה, מונה את הראיות אחת לאחת ואינה משאירה אבן על אבן שלא נהפכה. לרוע מזלו של המערער, הכרעת הדין אינה מותירה ולו בדל ספק באשמתו. ובמילים אחרות, ערעור זה טוב לו שלא בא לעולם משבא לעולם.

כיוון שכך הצענו למערער לאחר שמיעה ממושכת של טיעוני באת-כוחו לחזור בו מהערעור, לצערנו המערער לא קיבל את המלצתנו ולפיכך נתייחס בקצרה לעובדות ולממצאים.

4. באשר לאישום הראשון -

מדובר כאמור בהתפרצות לדירתה של המתלוננת. הראיות שהיו בפני בית משפט קמא מורכבות משלושה נדבכים עיקריים שבשוליהם מצויות גם ראיות נוספות. שלושת הנדבכים העיקריים הינם:

א. הודייתו של המערער במשטרה במהלך חקירתו.

ב. הימצאותו סמוך למקום העבירה, סמוך לזמן ביצוע העבירה.

ג. העובדה שהחזיק בחלק מהרכוש הגנוב יומיים לאחר ביצוע העבירה.

כמעט כל אחד מהנדבכים יכול היה לשאת על גבו את משקל ההכרעה בתיק זה, על אחת כמה וכמה השילוב בין שלושתם.

5. לענין הודיותיו של המערער:

ההודיות הן חד משמעיות. בית משפט קמא ציטט את הדברים או לפחות את חלקם ואין לנו אלא לחזור על הדברים.

המערער אמר לחוקר בעקבות עימות שנערך בינו ובין מי שהיה נאשם מס' 2 בתיק זה כדלקמן:

"ש: בהמשך לחקירה קודמת ולעימות שבוצע, יש לך מה להוסיף?

ת: תרשום עלי את התיק הזה.

ש: למה לרשום עליך?

ת: זה אני.

ש: אני אומר לך שזה אתה ועוד מישהו?

ת: אני לבד".

חילופי הדברים ממשיכים ברוח זו, אולם די לנו במה שציטטנו עד כה. ההודיה היא ברורה, היא חד משמעית וניתנה כאמור בעקבות עימות בין שני הנאשמים.

6. טענתה היחידה של באת-כוח המערער בפנינו היתה, כי הדברים נאמרו בשעה שהמערער היה עייף ותשוש ועל כן גם אם הם קבילים, אין לייחס להם משקל מלא. המעט שנוכל לומר כי טענה זו כמעט ולא נטענה בבית משפט קמא, אין לה כל בסיס בראיות שהונחו בפני בית המשפט ולא היה בדל סיבה מדוע לא לייחס לדברים את משקלם ההולם.

הסנגורית טענה בהקשר זה כי יש לבחון את הדברים לאור הרקע שקדם להם. הרקע שקדם להם עניינו הגשת הודעותיו של מי שהיה נאשם מס' 2. בית המשפט ייחס משקל מלא להודיה שצוטטה לעיל משום שקיבל כאמת, את דבריו של נאשם 2 שהובאו לידיעתו באמצעות הודעותיו (של זה האחרון) שהוגשו.

דא עקא, כך לטענת הסנגורית, נאשם 2 לא העיד בתיק ועל כן לא היה מקום להסתמך על דבריו. משהסתמך בית המשפט על דבריו, שגה בכך ויש מקום על כן לפסול את מסקנתו. היתה לכך כאמור גם השלכה לענין משקל ההודיה ובשורה התחתונה, יש מקום להתערב בקביעתו המשפטית של בית המשפט באשר למשמעות ההודיה.

7. אם אמרנו שאין ממש בטענה, אמרנו מעט. בית משפט קמא לא התייחס לדבריו של נאשם 2 בהודעותיו, אלא לדבריו של המערער, במו פיו. אין ספק שהדברים שאמר המערער נאמרו חלק מדו שיח בינו ובין מי שהיה נאשם מס' 2. אולם דבריו של נאשם 2 לא התקבלו על-ידי בית משפט קמא כראיה לאמיתותם, אלא רק כראיה לעצם אמירתם. מותר היה לבית משפט קמא להסתמך על דברים כראיה לעצם האמירה בהבדל מראיה לאמיתותם ובכך לא שגה. משהתייחס לתשובותיו של המערער בהמשך לדברים שאמר מי שהיה נאשם 2, פעל בדיוק כפי שניתן היה לצפות שיפעל.

מכל מקום, הדברים שאמר המערער ברורים ונהירים, אפילו נתעלם לחלוטין ממה שאמר נאשם 2 ולא ראינו כל סיבה לגרוע ממשקלם. נוסף עוד שהודיות שניתנה לשוטר, כפי שצוטטה לעיל, איננה נשענת על דבריו של נאשם 2 והיא עומדת על רגליה העצמאיות.

לפיכך, יש בפנינו הודיה בעלת משקל מלא שאין לגרוע ממשקלה.

8. על דרך ראיות נוספות יש להצביע על שני הנדבכים הנוספים שכבר צוינו לעיל: הימצאותו של המערער ביום הפריצה, סמוך לזמן הפריצה, בסמוך לדירתה של המתלוננת. קשה לראות בכך מקריות, במיוחד על רק הנדבך השלישי שעניינו הימצאותו של פריט מרכושה של המתלוננת בידיו של המערער.

איננו יכולים שלא לצטט את דבריו האלמותיים של כב' השופט חשין שאמר כדלקמן: **"מעשי אל ודבר השם אינם חזון נפרץ וכאשר מעשי אל (כנטען) באים בזה אחר זה בשרשרת נסיבות שכל אחת מהן לעצמה מצביעה אל עבר אשמתו של נאשם, נאמר אנו כבני אנוש כי יש להרשיע אותו נאשם ולא כי לא ניטע ספק סביר בלב".**

הדברים דלעיל כאילו נאמרו בעניינו.

כדי להשלים את המעגל נאמר גם שיש ממש בטיעונה של באת-כח המשיבה באשר לאופי הדברים שהוחלפו בין נאשם 2 למערער, כאשר המערער נותן פקודה לנאשם 2 לקחת על עצמו את התיק ורק משזה האחרון כנראה לא התלהב מההצעה, פעל המערער כפי שפעל והודה באופן מלא שביצע את הפריצה.

שרשרת הראיות שהיתה בפני בית משפט קמא אינה מותירה כל מקום לספק, שעל כן אנו מותירים את ההרשעה בעינה.

9. באשר לאישומים האחרים -

באשר לאישום מס' 3, ברשות המערער נמצא פריט ששייך בעליל לאתר הבניה כאשר אין מחלוקת על כך שהוא היה בתוך אתר הבניה ואפילו החליף דברים עם בעל האתר. הטענה כי מצא את הפריט, היא טענה שאין בה שום ממשות ושום סבירות.

כך גם באשר לאישום הרביעי, טענתה היחידה של באת-כח המערער באשר לאישום זה הינה, כי לא היה לשוטר שעצר את המערער יסוד סביר לחשד ומשום כך מלכתחילה לא היה מקום לעריכת חיפוש. גם בענין זה מקובלות עלינו מסקנות של בית משפט קמא. החיפוש נערך לאחר צפיה במערער ובדרך התנהלותו. המערער הסכים לעריכת החיפוש. לא היתה מחלוקת על כך שהשוטר, עורך החיפוש, פעל במתווה הלכת "בן חיים" שעל כן לא היה כל ספק בכך שאכן החזיק בכלי הפריצה שנמצאו בתיקו.

התוצאה היא כי אנו דוחים את הערעור לענין הכרעת הדין.

10. באשר לגזר הדין -

בית משפט קמא קבע כי מתחם הענישה בגין עבירת הפריצה עומד על 12-24 חודשים.

באשר לאישומים האחרים קיבל את עמדתה של התביעה כי העונש נע בין מאסר על תנאי לעונש מאסר קצר.

בסופו של יום נגזר על המערער עונש מאסר אחד בגין שלושת האישומים.

התקופה שנקצבה משקפת מיקום גבוה בתוך המתחם שקבע בית משפט קמא, כמפורט לעיל. המיקום ברף הגבוה נשען על העובדה שלמערער 10 הרשעות קודמות, רובן ככולן בעבירות רכוש ונראה כי מדובר בעבריו ששב ומבצע עבירות כל אימת שהוא משתחרר ממאסר.

11. נגד המערער היו תלויים ועומדים שני מאסרים על תנאי, האחד בן 7 חודשים והשני בן 3 חודשים. בית משפט קמא קבע כי הם ירוצו בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש המאסר בתיק הנוכחי, כך שסה"כ יהא עליו לרצות 31 חודשי מאסר בפועל. בנוסף חויב לפצות את המתלוננת בסכום של ₪ 5,000 והוטל עליו קנס בסך ₪ 1,000.

12. לטענת הסנגורית, החמיר בית משפט קמא עם המערער הן בקביעת המתחם והן בסופו של דבר במיקומו בתוך המתחם. אין מדובר בפריצה מתוחכמת, מדובר בדירה שאליה התפרץ המערער באמצעים פשוטים ועל כן לא היה מקום לאותו מתחם שבין 12 ל- 24 חודשי מאסר.

עוד טענה הסנגורית, כי המערער איננו מכור לסמים שעל כן קיים לגביו סיכוי לשיקום וגם לכך יש לתת משקל. טענה נוספת היתה שמשבחמיר בית משפט קמא עם המערער בנושא הפיצוי שנפסק למתלוננת, היה מקום לכמת זאת לענין תקופת המאסר שנקצבה עליו.

13. כפי שקבענו לענין הכרעת הדין, אנו אומרים בפה מלא גם לענין גזר הדין, טוב לו לערער זה שלא הוגש מאשר הוגש.

באשר למתחם הענישה שנקבע לענין התפרצות, צדק בית משפט קמא במתחם, מדובר במתחם שנקבע בפסיקה מתמשכת. איננו מקבלים את טענת הסנגורית כי מדובר בפריצה "קלה" שעל כן המתחם הנ"ל אינו הולם אותה. אנו מזכירים לענין זה, כי המתלוננת ובנותיה היו בדירה בשעה שהתבצעה הפריצה. למותר לציין, את הטראומה שנגמרת למתלונן בשעה שהוא קם בבוקר ומגלה כי הוא וילדיו היו נתונים בידי פורץ שחדר לדירה בזמן שנתם. לצד הנזק הרכושי יש בכך גם את הפגיעה בבטחון של כל אדם, בטחון ששמור לו מאז ומעולם. ביתו של אדם אמור להיות מבצרו והמערער פגע בבטחון זה. שעת הפריצה היתה כזו שהיה סביר שאנשים ימצאו בתוך תחומי ביתם. נתון זה לא הפריע למערער לבצע את זממו. לכך מתווסף גם היקפו ואופיו של הרכוש שנגנב. המערער גנב פרטי רכוש רבים מאוד ורבי ערך. אנו שמים את הדגש הן על כסף מזומן, הן על פנקסי שיקים והן על מכשירי הטלפון הניידים שנגנבו. למותר לציין, כי בעידן הנוכחי מכשירי הפלאפון הפכו להיות יד ימינו של כל אדם מן הישוב, עולמו לעתים קרובות מצוי על אותו מכשיר פלאפון נייד והמערער נטל את המכשירים בלי הרהור נוסף. הסתבר גם כי אחד המכשירים שייך לבנה של המתלוננת שהוא ילד בעל צרכים מיוחדים והמכשיר עבורו הינו בעל משמעות נוספת ומיוחדת וגם בכך נתון לחומרא.

לפיכך, המתחם שנקבע הוא מתחם נכון ההולם את מעשה העבירה בנסיבותיו, כפי שדורש תיקון 113 לחוק העונשין.

14. באשר למיקומו של המערער בתוך המתחם, 10 הרשעות קודמות מדברות בעד עצמן ואיננו רואים להוסיף מעבר לכך. אם היה מקרה למקם נאשם ברף העליון הרי זה המקרה הנוכחי, במיוחד כך כאשר המיקום מייצג גם את האישומים הנוספים בהם הורשע.

15. באשר להפעלת המאסרים על תנאי, גם בנושא זה לא מצאנו כי נפלה שגגה מעם בית משפט קמא. בית משפט קמא נתן ביטוי לכך שמדובר בשני מאסרים על תנאי שהוטלו באותו תיק שעל כן הפעיל אותם בחופף זה לזה ובכך הלך לקראת המערער. אנו רואים לציין כי המערער לאורך כל הדרך לא השמיע דברי חרטה. גם בהתנהלותו בפנינו במהלך הערעור המשיך את קו התנהגותו לאורך כל הדרך, התבטאויותיו ביטאו חוסר הכרה במשמעות מעשיו וחוסר נטילת אחריות.

אנו דוחים את הערעור.

ניתן והודע היום כ"ט תשרי תשע"ו, 12/10/2015 במעמד הנוכחים.

**אסתר נחליאלי-חיאט,
שופטת**

ג'ורג' קרא, ס"נ

**דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד**